

givelse var nævnt en Forfatter, som da be-
fandt sig indenfor Statens dømmende Myn-
digheds Omraade, saa troer jeg, at endeel
af de Indsigelser, som allerede ere gjorte, vilde
falde bort, og jeg vil altsaa, naar Spørgs-
maalet kommer for til Behandling, nærmere
kunne udtale mig derom og faae Leilighed til
at imødegaae de Indvendinger, der maatte gjø-
res. Men jeg tør maaskee ogsaa troe, at de
Fleste her i Salen ville erkjende, at der i
enhverfømhøest Presselov, idetmindste i den, som
jeg kjender, findes Bestemmelser med Hensyn
til dette Punkt. Jeg vil blot bemærke, at, naar
en æret Taler har angivet flere Tilfælde, hvor
det ikke har fundet Sted, saa forekommer det
mig, at han ikke anførte Andet, end hvad der
fandt Sted hos os i det forrige Aarhundrede;
men jeg troer virkelig ikke, at dette Exempel
er saa indlysende, som den ærede Taler meente,
idet den Trykkefrihed, som man fik 1770, og
altsaa ogsaa den Glæde derover, som en an-
den æret Taler omtalte at være saa stor den-
gang, var saa kort, at den afløstes allerede
1773 ved andre Bestemmelser om Pressen,
som jeg ikke her vil citere, men som sikkert vilde
betragtes som meget gruopvækkende, dersom
man vilde sætte dem isædet for den nærværende
Presselov. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde
mig herved, idet jeg troer, at dog de Fleste
ville være enige i Hensigtsmæssigheden af om
de formelle Betingelser for Pressens Ud-
øvelse at have nærmere Bestemmelser.

Hvad det andet Afsnit angaaer, saa mener
jeg, at et saadant maa være det, som omtaler
de Presseforsøelser, som gaae ud paa person-
lige Fornærmelser og Krænkelser af det private
og huuslige Liv, som omhandles i Udkastets
Paragraffer 10, 11, 12, 13 og 14. Hvad
enten disse nu ere rettede mod private Med-
borgere, mod Kongen eller endog mod frem-
mede Regenter, saa forekommer det mig, at
man ikke kan have Noget imod, idetmindste
hvad Realiteten angaaer, at der findes Straf-
bestemmelser mod slige Misbrug, ligesom man
vel maa lægge Mærke til, at Straffebestemmel-
serne ere mildere end tidligere, idet navnlig
den sørgelige og uheldige 3 Mk. Straf er
bortfalden. Jeg troer derfor, at man ialfald
kun kan rette den formelle Indsigelse mod disse

Bestemmelser, som ogsaa af den første ærede
Taler er sseet, at de maaskee ogsaa skulle
komme ud i en særlig Lov; jeg troer dog, at
der vil findes at være gode Grunde for og
saa at optage dem. Det var det andet Af-
snit.

Det 3de Afsnit var efter Udkastet, saaledes
som det blev forelagt fra Regjeringen, noget
fyldigere end det nu er, idet idetmindste de 3
eller 4 Paragraffer i Udkastet, som indeholdt
Straffe for de Misbrug af Pressen, som gik
ud paa at fremkalde eller raade og tilskynde
til egentlige Forbrydelser, ere i det nu fore-
liggende Forsøslag indskrænkede til en eneste
Paragraph, nemlig § 8: Om der imidlertid
end ikke skulde foretages nogen væsentlig For-
andring i denne Paragraph, saa maa det dog
erkjendes at være en af de Paragraffer, som
vistnok bedst aldeles kan undværes, fordi Be-
stemmelserne i saa Henseende ligefrem have
deres Plads i den almindelige Criminallov.
Hvad derimod det sidste Afsnit angaaer, saa
troer jeg, at dette indeholder, hvad man kan
kalde det Difficile, det sibrige Punkt for en-
hver Presselov, ligesom det ogsaa er iblandt
dem i det foreliggende Udkast, som har fundet
den skarpeste Recension. Det er nemlig det, som
angaaer saadan Benyttelse af Pressen, som vel
ikke gaaer ud paa umiddelbart at fornærme nogen
privat Person, ikke heller umiddelbart paa at
anklæge nogen Forbrydelse mod Private eller
Offentlige, men dog middelbart kan komme til
at virke i denne Retning, ved at fremkalde
saadanne Stemninger eller Lidenskaber, hvad
man nu vil kalde det, som under visse For-
hold kunne afføde saadanne Forbrydelser. Det
er vistnok ogsaa netop det Gebeet, hvor den
største Fare og Misbrug af Presselove har
viist sig baade hos os og andre Steder endnu
den Dag idag. Men jeg troer tillige, at man
maa indrømme, at der allerede fra Regjerin-
gens Side i selve Udkastet var gjort et meget
nøjsomt Brug af Lovgivningsmagten i denne
Henseende, og ved Landstingets Behandling
er den Bestemmelse, hvorimod der skulde være
meest at indvende, endogsaa aldeles gaaet bort.
Hvad der henhører til dette Gebeet og som nu
er blevet tilbage, det er alene Bestemmelsen i
§ 12, som gaaer ud paa, at sætte Straf for